

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **Ing. T. W.**, zastoupený JUDr. Janem Walterem, advokátem, sídlem Volyňských Čechů 837, Žatec, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, týkající se žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. ledna 2020 č. j. 15 A 72/2019 - 35,

takto:

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce dne 15. února 2019 požádal podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, žalovaného o sdělení (1) zda žalovaný vyřizoval žádost podle § 175 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, o přešetření způsobu vyřízení stížnosti z 18. října 2016 podané JUDr. Janem Walterem (zástupcem žalobce) u Městského úřadu Vejprty (dále jen „stavební úřad“), (2) pod jakým číslem jednacím/spisovou značkou byla tato žádost vyřizována, (3) které úřední osoby byly pověřeny vyřizováním této žádosti, (4) kdy byla tato žádost žalovanému doručena, (5) k jakým závěrům dospěl žalovaný ohledně formálních otázek postupu podřízeného správního orgánu při vyřizování stížnosti, (6) k jakým závěrům dospěl žalovaný ohledně podstaty a důvodnosti stížnosti a (7) jaká opatření v souvislosti s vyřízením žádosti

žalovaný přijal. Dne 27. února 2019 žalobce na výzvu žalovaného upřesnil, že žádá o informace ohledně všech žádostí o prošetření způsobu vyřízení stížnosti ze dne 18. října 2016 bez ohledu na to, kdy byly podány.

[2] Dne 13. března 2019 pod č. j. KUUK/35745/2019/UPS-5 žalovaný žalobci sdělil, že (1) podání JUDr. Jana Waltera ze dne 22. února 2017 a jeho následná doplnění, která byla stížností na způsob vyřízení podání ze dne 18. října 2016, vyřídil sdělením ze dne 19. října 2017, (2) tato stížnost byla vyřizována pod č. j. P-82/UPS/2017/3, sp. zn. P-82/UPS/2017, (3) ve věci byla určena oprávněnou úřední osobou J. S., (4) spisová složka vedená stavebním úřadem ve věci žádosti o přezkum způsobu vyřízení stížnosti ze dne 18. října 2016, podané u stavebního úřadu dne 22. února 2017, byla žalovanému předána dne 22. června 2017, (5) a (6) – jak je uvedeno ve sdělení ze dne 19. října 2017 – žalovaný uvedl, že *„zpětně prověřit dostatečnost šetření, která stavební úřad provedl na základě nesčetných podání JUDr. Waltera, týkajících se údajně nepovoleného užívání pozemků, není v současné době možné“*, a (7) žádná opatření v souvislosti s vyřízením žádosti žalovaný nepřijal. Žalovaný k poskytnutí informací přiložil kopii sdělení ze dne 19. října 2017, na které odkazoval.

[3] Dne 15. března 2019 podal žalobce stížnost na postup žalovaného při vyřizování žádosti o informace, v níž uváděl, že sdělení žalovaného neobsahovalo informace žádané pod body (5) a (6). Ministerstvo pro místní rozvoj rozhodnutím ze dne 11. dubna 2019 č. j. MMR-20623/2019-83/1075 postup žalovaného potvrdilo.

[4] Následně se žalobce žalobou na ochranu proti nečinnosti domáhal, aby Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) uložil žalovanému vydat rozhodnutí o žádosti žalobce o informace ze dne 15. února 2019. Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem označeným v návěti. Dospěl k závěru, že žalovaný poskytl žalobci informace ke všem bodům žádosti, není tedy nečinný. Z odpovědi žalovaného na žalobcovu žádost ve spojení s jeho sdělením ze dne 19. října 2017 je totiž zřejmé, k jakým závěrům dospěl žalovaný ohledně formálních otázek postupu podřízeného správního orgánu při vyřizování stížnosti i podstaty a důvodnosti stížnosti, tedy že všechna podání JUDr. Jana Waltera vyhodnotil jako nedůvodná. Krajský soud neshledal jako problematické, že žalovaný na část žádosti žalobce odpověděl prostřednictvím sdělení ze dne 19. října 2017, které přiložil k odpovědi na žádost o poskytnutí informací, a to především za situace, kdy žalovaný žádnou výtku vůči postupu stavebního úřadu neshledal důvodnou. Krajský soud též podotkl, že žalobce se fakticky snaží polemizovat se závěry žalovaného vyjádřenými ve sdělení ze dne 19. října 2017, k čemuž však postupy podle zákona o svobodném přístupu k informacím neslouží.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Uvedl, že při formulaci žádosti o informace vycházel z komentáře ke správnímu řádu, z něhož vyplývá, že při postupu podle § 175 odst. 7 správního řádu se musí nařízený správní orgán zabývat formálními otázkami postupu podřízeného správního orgánu i podstatou a důvodností stížnosti. Dle názoru stěžovatele je nesprávná úvaha krajského soudu, že požadované informace byly poskytnuty sdělením žalovaného

pokračování

ze dne 13. března 2019 a jeho přílohou. Předmětem stížnosti ze dne 18. října 2016 zmíněné v žádosti o poskytnutí informací byl nedostatečný způsob, jakým stavební úřad prošetřil konkrétní podněty JUDr. Waltera týkající se protiprávního užívání pozemků. Konstatováním, že dostatečnost šetření nelze zpětně prověřit, žalovaný dává informaci o nemožnosti přešetření stížnosti podle § 175 odst. 7 správního řádu, nikoli o závěrech takového přešetření. K této námitce se krajský soud nevyjádřil. Stěžovatel je toho názoru, že pokud přešetření není možné, nemohlo být provedeno a nemohly z něj být učiněny závěry. Ze sdělení žalovaného ze dne 13. března 2019 vyplývá jen to, že stížnost ze dne 18. října 2016 nebyla vyhodnocena ani jako důvodná, ani jako nedůvodná. Informace, o něž stěžovatel žádal v bodech 5 a 6 žádosti, tedy neexistují. V takové situaci měl však žalovaný vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti, nikoli poskytnout informaci, z níž si má stěžovatel dovodit, že požadovaná informace neexistuje. Stěžovatel dále namítl, že ve sdělení žalovaného ze dne 19. října 2017 není zmínka o tom, že by stížnost ze dne 18. října 2016 byla shledána nedůvodnou.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti jen stručně uvedl, že se ztotožňuje s napadeným rozsudkem krajského soudu a považuje kasační stížnost za nedůvodnou.

[7] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalovaného stěžovateli na vědomí.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[9] Podstatou kasační stížnosti je tvrzení, že žalovaný stěžovateli neposkytl úplnou odpověď na žádost o informaci ohledně způsobu vyřízení žádosti JUDr. Jana Waltera o prošetření způsobu vyřízení jeho stížnosti ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace podle § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím, a tudíž je nečinný.

[10] Podle § 175 odst. 7 správního řádu platí, že *má-li stěžovatel za to, že stížnost, kterou podal u příslušného správního orgánu, nebyla řádně vyřízena, může požádat nadřízený správní orgán, aby přešetřil způsob vyřízení stížnosti.*

[11] Stěžovatel doslova žádal o sdělení, k jakým závěrům dospěl žalovaný ohledně formálních otázek postupu podřízeného správního orgánu při vyřizování stížnosti a k jakým závěrům dospěl ohledně podstaty a důvodnosti stížnosti. Nejvyšší správní soud nerozporuje, že nadřízený správní orgán by při prošetřování způsobu vyřízení stížnosti měl uvedené okolnosti postupu podřízeného správního orgánu posoudit, to však neznamená, že výstup z šetření musí nutně obsahovat jejich podrobný rozbor.

[12] Krajskému soudu je třeba přisvědčit v tom, že žalovaný na žádost stěžovatele o informace odpověděl – byť svou odpověď neformuloval stejně jako stěžovatel své otázky. Ze sdělení ze dne 19. října 2017, které žalovaný přiložil k odpovědi na žádost stěžovatele o informace, je zřejmé, že se žalovaný žádostí JUDr. Jana Waltera o prošetření způsobu vyřízení jeho stížnosti (jakož i jeho dalšími podáními) zabýval, přičemž po přezkoumání postupu stavebního úřadu dospěl k závěru, že výtky JUDr. Waltera nejsou důvodné.

Poskytnutím této informace žalovaný bezesporu naplnil povinnost, která mu vyplývá z § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím a čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Dle obsahu poněkud „šroubovaně“ formulované žádosti, jak jí Nejvyšší správní soud porozuměl, totiž stěžovatel žádal o informaci o výsledku prošetření způsobu vyřízení stížnosti JUDr. Jana Waltera, kterou mu žalovaný prostřednictvím sdělení ze dne 19. října 2017 poskytl.

[13] Námitka stěžovatele, že odpověď žalovaného neobsahuje informaci o tom, zda byla stížnost JUDr. Waltera ze dne 18. října 2016 vyhodnocena jako důvodná či nedůvodná, rovněž není opodstatněná. Jak zdůraznil sám stěžovatel – předmětem této stížnosti *„byl nedostatečný způsob, jakým byly stavebním úřadem prošetřeny konkrétní podněty JUDr. Waltera týkající se protiprávního užívání pozemků.“* Konstatováním, že dotčené pozemky *„jsou v katastru nemovitostí vedeny jako ostatní plocha se způsobem využití jako plocha manipulační. Pokud tedy na těchto pozemcích došlo k manipulaci s dřevním materiálem, nelze toto jednání pokládat za protiprávní“* v závěru sdělení ze dne 19. října 2017 dal žalovaný jednoznačně najevo, že výtky JUDr. Jana Waltera nepovažuje za důvodné. Avšak, i kdyby sdělení žalovaného tuto informaci neobsahovalo, nejednalo by se o poskytnutí neúplné informace, neboť stěžovatel žádal o sdělení výsledku prošetření způsobu vyřízení stížnosti, nikoli o sdělení výsledku vyřizování stížnosti.

[14] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem i v tom ohledu, že stěžovatel se fakticky prostřednictvím žádosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím snaží dosáhnout soudního přezkumu vyřízení stížnosti JUDr. Jana Waltera. Žalovaný totiž stěžovateli jako odpověď na žádost o informace poskytl kopii sdělení, jímž JUDr. Waltera informoval o výsledku prošetření vyřízení jeho stížnosti. Závěr správních soudů, že žalovaný stěžovateli neposkytl úplnou odpověď na informaci ohledně výsledku prošetření způsobu vyřízení stížnosti JUDr. Waltera, by tak v sobě implicitně obsahoval zjištění, že toto prošetření nebylo dostatečné. Takovému účelu však zákon o svobodném přístupu k informacím ani na něj navazující soudní přezkum neslouží.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[16] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se jí tudíž nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. května 2020

pokračování

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu